LA MASA ROTUNDĂ

ARBITRII MECIULUI
DINTRE „IERI" ŞI „AZI"

Acum trei luni, a apărut în revista noastră, la rubrica „OPINII", un articol intitulat Meciul generațiilor: „AZI" ÎNVINGE „IERI" cu 4—1, semnat de tovarășul Tudor Vasile. De fapt, acest titlu a fost sugerat autorului de o discuție cu ani în urmă avută cu regretatul Baratki și constituia firește o șarjă a acestei mult discutate probleme, dacă fotbalul de IERI a fost superior fotbalului practicat AZI. De altfel, în acest sens au tratat problema cei mai mulți dintre specialiștii și cititorii care ni s-au adresat.

Opiniile au fost împărțite, cu o doză de subiectivism și de o parte și de alta. Vechii internaționali au tratat, în majoritatea lor, subiectul în mod categoric în favoarea jocului practicat de ei, aducînd argumente în favoarea epocii de dinaintea celui de al doilea război, pe care o socotesc a fi în fotbal superioară aceleia de astăzi. Ei ne-au scris despre incomparabila măiestrie tehnică a vremii lor, despre eficacitatea jocului practicat alunci, despre rezultatele obținute pe plan european, etc. Partizanii superiorității jocului de astăzi față de cel trecut, admiratorii fotbalului de după 1945 aduc drept argumente schimbarea sistemelor de joc, viteza, s.a.m.d., care nu s-ar putea compara cu fotbalul celeilalte epoci. Poate că și această teză are o doză de subiectivism și în mod sigur un important dezavantaj: acela că dintre susținătorii ei foarte puțini au văzut meciuri de fotbal în trecut.

Întrucît discuția asupra acestei teme se apropie de sfîrșit, de concluzii, am apelat la un arbitraj. Am luat drept judecători imparțiali pe unii cronicari de fotbal cu vechi stagii în tribunele și rubricile de fotbal ale ziarelor și revistelor, al căror scris a început acum 30—40 de ani și a continuat mulți ani și în epoca fotbalului de astăzi.

Astfel, într-una din zilele trecute am invitat la redacția noastră pe tovarășii LIVIU ROȘIANU, JEAN VORNIC, S. MASSLER, JACK BERARIU (și astăzi cronicar al ziarului Sportul popular), VICTOR BĂNCULESCU, unul din mezinii generației vîrstnice de ziariști sportivi și PETRE GAȚU, redactor al revistei noastre. Sub forma unei mese rotunde la care a participat și redactorul nostru șef, s-a închegat o discuție de cîteva ore, atît de interesantă datorită amintirilor, ideilor și comparațiilor, încît ar fi putut dura chiar întreaga noapte. Convorbirea a trebuit totuși să se oprească și cei în cauză și-au concretizat principalele idei într-o scurtă tabletă, dar pe stenogramă au rămas înzecit și alte laturi ale acestei probleme, precum și alte aspecte ale fotbalului, din trecut și de astăzi.

După cum veți citi în rîndurile de mai jos, interlocutorii noștri s-au exprimat cu argumente incontestabile și inedite față de răspunsurile primite pînă în prezent. Invitații noștri au reușit să pătrundă în miezul problemei fără a aluneca pe panta stabilirii vreunui scor, eroare pe care au făcut-o mulți din participanții de pînă acum la discuție, interpretînd șarja lui Baratki și reluarea ei de către autorul articolului inaugural drept o competiție între fotbalul de ieri și de azi.

Discuția inițiată de noi a urmărit să stabilească în ce măsură s-a făcut un progres în fotbalul nostru, ca în toate celelalte domenii de activitate ale vieții și în toate celelalte sporturi.

Pe de altă parte, noi am fost convinși că din această discuție fotbaliștii de astăzi vor avea de cîștigat întrucît vor ști mai bine ce au de prețuit din fotbalul practicat ieri, ieri în sensul epocii trecute care este în general despărțită de aceea de azi prin granița anilor celui de al doilea război mondial.

Într-un articol viitor, concluziv, vom încerca să stabilim cît mai aproape posibil de realitate, ce desparte IERI de AZI, ambele epoci anticipîndu-ne desigur pe MÎINE.

De la valsul de IERI la twistul de AZI

Liviu ROȘIANU

După părerea mea, și nu numai a mea, fotbalul de azi e incontestabil mai bun decît cel de ieri pentru că e mai dinamic, mai în spiritul vremii și cere jucătorilor un plus de tehnică individuală, mai multă forță, mai multă rezistență, gîndire mai rapidă.

Fotbalul anilor 1925—1940 era într-adevăr deosebit de spectaculos, bineînțeles cînd era jucat de echipe mari. Dar era un fotbal lent, un fel de vals potolit în comparație cu twistul și celelalte dansuri puternic ritmate ale epocii actuale. Jocul lent de atunci, cu păstrarea strictă a locurilor, cu marcajul om la om, cu clasicul demaraj al extremelor, atunci cînd se putea și cu centrări spectaculoase în mijlocul careului. Interii și mijlocașul centru aveau timp suficient să analizeze situația creată, să dribleze apărătorii rămași mai mult sau mai puțin în cadrul perimetrului impus de metoda de joc a timpului și să șuteze. Baratky, Wetzer, Bodola și alții alții marcau în aceste condițiuni goluri de mare efect și reușeau uneori, să ridice tribunele (e drept, cam sărăcuț populate pe vremea aceea), în picioare. De aceea, fotbalul modern de azi generează o acută nostalgie a golului, mai ales acelora care l-au trăit și pe cel de ieri.

Azi se marchează mai puțin pentru că apărările sînt supraaglomerate, pentru că se joacă într-un tempo mult mai rapid ca altădată, iar jucătorii au la dispoziție mai puțin timp de gîndire și execuție în fața porții decît aveau în metodele de joc ale vremii marii jucători pe care i-am amintit și, bineînțeles, încă foarte mulți ca ei.

Posibilitățile tehnice ale fotbaliștilor de azi, obligați de schemele moderne utilizate pretutindeni, jucînd într-un regim de viteză mult sporită, sînt solicitate intens. În consecință, cei cu posibilități plafonate la un nivel mediu nu rezistă pe poziție. Efectul imediat este numărul relativ redus de jucători care pot fi etichetați ca în trecut cu titlul de vedetă. Și tocmai de asemenea jucători fotbalul nostru are mare nevoie.

Întîrzierea saltului calitativ a defavorizat pe AZI

Jean VORNIC

Cei care cred că pot fi confruntați fotbaliștii de ieri cu cei de azi păstrează probabil această concepție romantică despre spectacol și spectaculos, mult depășită de concepția realistă contemporană și de nivelul general atletic, tehnic, tactic și psihic al fotbaliștilor generațiilor actuale. (Evident pornind de la premisa că spectaculos include în mod necesar și noțiunea de valoros).

Saltul calitativ al fotbalului a întîrziat la noi. Acesta este un fapt incontestabil. Progresul a fost ținut în loc de orizontul multă vreme limitat al antrenorilor, de izolarea fotbaliștilor și specialiștilor noștri față de cuceririle fotbalului mondial, în fine de o serie de greșeli de orientare și de organizare ale federației de specialitate, într-o destul de lungă perioadă.

În concluzie, deci — azi și nu ieri, pentru că și fotbalul nostru a făcut pași înainte. În ultimul timp s-a produs de altfel saltul calitativ așteptat, mărturie fiind rezultatele echipelor reprezentative în confruntările internaționale, jocul mai bun, mai modern al echipei naționale A. O serie de rezultate care situează fotbalul nostru reprezentativ ceva mai sus de nivelul mediu în concertul mondial, ceea ce nu e puțin, dar nici nu ne poate satisface pe deplin. Fotbalul nostru trebuie să ajungă la nivelul frunțașelor și asta este posibil, după umila mea părere, chiar acum. Pentru aceasta echipele noastre de club vor trebui să ajungă a se califica în fazele finale ale competițiilor continentale la care participă, iar naționala să ajungă în turneul final al Cupei Europei și, mai ales, al viitorului campionat mondial.

„Eroii" de AZI nu-s mai prejos...

Jack BERARIU

Oamenii sînt predispuși la idealizarea trecutului, a copilăriei și tinereții lor. Cu cîtă venerație se vorbește astăzi de un Dobay, un Bindea, un Schwartz, un Mircea David, jucători de mare clasă, fără îndoială, mai mari însă acum, în lumina dulce a amintirilor romantice decît au fost poate la vremea lor, cînd și lor li se aminteau de un Rudi Wetzer, un Taenzer sau un Semler...

Eu cred că Ozon, Constantin, Apolzan, Voinescu, Pîrcălab sau Dumitriu II, ca să nu citez decît pe cîțiva dintre fotbaliștii pe care i-au văzut în acțiune generațiile tinere, nu sînt cu nimic mai prejos decît vechii „eroi" ai fotbalului nostru.

Acum există o deosebire esențială între fotbalul de ieri și cel de astăzi în ceea ce privește ritmul de joc, rapiditatea acțiunilor. Pentru aceeași execuție tehnică, un Badea, de pildă, are la dispoziție o zecime de secundă mai puțin decît avea, pe vremuri, Schwartz.

Nici rezultatele obținute de echipa națională nu dau cîștig de cauză... trecutului. Aproape că nu-ți vine să crezi, răsfoind palmaresul echipei noastre naționale, că, în 1932, echipa Poloniei a învins la București echipa României cu 5—0 ! Și Polonia n-a fost niciodată o „mare putere" în fotbal, iar noi prezentasem o formație de 14 karate : Lăpușneanu — Bürger, Albu — Robe, Steinbach, Lacatos — Glanzman, Schwartz, Sepi II, Bodola, Dobay !

Opinia publică de azi n-ar ierta fotbaliștilor noștri de acum un asemenea rezultat chiar dacă adversari le-ar fi echipele Angliei sau a Braziliei !

În mod firesc, fotbalul de astăzi este mai bun decît cel de ieri, iar cel de mîine va fi mai bun decît cel de astăzi. Și fotbalul face parte din viață !

Totuși, de la IERI trebuie învățat

S. MASSLER

Trebuie — după părerea mea — dacă ținem să luăm lucrurile în serios și dacă nu ne lăsăm pradă unor divagații sentimentalpaseiste, — să nu recunoaștem că între fotbalul de ieri și cel ce se practică azi e o diferență ca de la cer la pămînt — deși sportul e același și — dacă vreți — de cînd s-a modificat legea ofsaidului în 1926 nici o altă schimbare fundamentală nu s-a mai produs.

Încercînd să punem față în față (teoretic, bineînțeles) orice mare echipă din „perioada de aur" cu una din zilele noastre, aș îndrăzni să susțin că balanța aprecierilor pozitive ar înclina pentru „azi".

Argumente :

— Sistemul de joc de azi pretinde din partea fotbaliștilor o mult mai mare viteză, o mult mai mare rezistență, calități fizice care nu-i erau într-atîta solicitate jucătorului în sistemele W și W.M. Nu mai departe decît duminică 23 aprilie am urmărit la televizor meciul Ungaria—Iugoslavia — repriza a doua. Viteza debordantă în care s-a disputat această partidă „fără milă", contrautacurile vijelioase ale fundașilor maghiari, care amenințau poarta oaspeților mai periculos decît o făcea Bene, Albert, Farkaș și compania, mi-au adus aminte de evoluțiile de odinioară ale echipei Ungariei, marea echipă a lui Biro, Koranyi, Zsengeller, Sarossi ș.a. Juca această echipă „ca la carte" : pase iscusite cu cea mai perfectă adresă, șuturi necruțătoare, dar... în comparație cu jocul practicat de Ungaria — 1967 parcă ar fi fost filmată cu încetinitorul.

Firește, evoluția sistemului de joc, rapiditatea sporită, atacul supranumeric, „spargerea" apărărilor supraaglomerate și alte cerințe ale noului soccer nu pot fi puse în valoare și aplicate cu maximum de eficiență decît prin însușirea de către jucătorii de azi a unei tehnici ireproșabile.

Aici da ! La acest capitol la care sînt încă deficitari, mulți jucători de azi ar avea de învățat de la „vedetele" de odinioară, printre care se găseau dribleri de mare clasă și mai ales șuteri cu ambele picioare care știau să lovească cu adresă balonul... chiar și din afara careului de 16 metri ș.a.

Individual, poate IERI, în ansamblu, categoric AZI

Victor BĂNCIULESCU

Fără îndoială că evoluția jocului de azi pretinde fotbaliștilor generației noastre, viteză, dinamism, reacții prompte și o reducere a timpului de gîndire și execuție, incomparabile cu trecutul apropiat al fotbalului.

În fapt, marii jucători de ieri ca Bindea, Bodola, Baratki, Humis și alții ca ei erau idolii epocii lor tocmai pentru că surprindeau adversarii și entuziasmau spectatorii, tocmai prin acele calități netipice epocii lor. Ei se desprindeau din jocul static, greoi și din coordonările statice și invederau spectacolul fotbalistic propriu zilelor noastre, rapid, dinamic. Din această cauză jocul lor a rămas adînc întipărit în memoria acelor iubitori ai fotbalului care au populat acum 30—40 ani tribunele stadioanelor din țară și mai vin și azi la fotbal sau îi privesc la televizor.

Dar, dacă presupunem că Bindea, de pildă, a fost un jucător mai mare decît Năsturescu sau Pîrcălab, Ripensia a fost oare o echipă mai valoroasă decît Rapidul de azi ? Fără îndoială că nu, deoarece saltul calitativ din zilele noastre are o mare întindere. Și chiar dacă cineva nu acceptă că Rapidul de azi este superioară ca echipă Ripensiei de ieri, trebuie să accepte că primele 50 de echipe ale fotbalului de azi sînt indiscutabil mai bune decît primele 50 de echipe de ieri. Aceasta este după părerea mea departajarea esențială.

Fiecare epocă are IERI și AZI

Petre GAȚU

Cele două epoci reprezintă tot atîtea etape ale evoluției fotbalului, cu particularități cu totul diferite.

Și totuși, cine este mai bun ?

Chiar în sînul fiecăreia din cele două epoci există acest duel IERI—AZI. Ieri, Ripensia sau C.A. Oradea, echipe cu multe vedete de prima mărime și considerate ca echipe de mare tehnicitate și spectacol, păreau, în orice caz nu se simțeau deloc în apele lor atunci cînd întîlneau pe Venus sau Unirea Tricolor, formații mai tinere, care prezentau o noutate în fotbalul nostru. Mai tîrziu, I.T. Arad, cu Marki, Vas, Bonihadi, Dumitriu III, Mercea, Petschovski, Pal etc., de asemenea echipă mare, avea mari dureri de cap atunci cînd primea replica Juventusului (cu Tr. Ionescu, Gică Petrescu, Flamaropol, Oană, Fătu etc.) sau Carmen (cu Marian, Novac, frații Fabian etc.), care reprezentau un AZI. Mi-aduc aminte, într-un meci de campionat, I.T.A. a ținut neapărat să joace în sistemul clasic 1—2—3—5 (care se perimase) contra unui Carmen care aplica W.M. (sistem evoluat). Rezultatul : 5—2 pentru Carmen și putea fi și mai mult.

Concluzia ? Mi se pare limpede. AZI este la fel de bun ca și IERI — dacă vreți — dar pentru că condițiile de joc s-au îngreunat în zilele noastre, cînd nu mai sînt necesare numai valoarea și calitățile individuale ci se pretinde și o organizare a jocului, superioară, mai multă viteză de deplasare, execuție și, implicit, de gîndire, multă prospețime, există un plus de partea epocii actuale.

Acest plus ar fi cîntărit și mai mult în favoarea fotbalului de astăzi dacă în urmă cu 10—20 de ani nu s-ar fi comis anumite greșeli care au ținut în loc progresul fotbalului din țara noastră. Dintre acestea preocuparea exagerată pentru categoria A și echipa națională în dauna organizării și susținerii materiale a acțiunilor de creștere a viitoarelor cadre, pe de o parte, cadre ale fotbalului și stăvilirea dezvoltării personalității în joc a unor fotbaliști foarte talentați pe de altă parte, au fost cele mai importante frîne în obținerea unei baze puternice a acestui sport.

OPINII